

rezultat din odiosul viol are în spate și contribuția medicului. Iulia Maria Popa și-a stăpânit foarte bine rolul, cu aerul ei de profesionist la început și de om, de femeie alături de o altă femeie, în continuare, în ciuda faptului că foarte adesea monologului său nu i se răspundea, doar pe final comunicarea fiind, oarecum, legată. Și-a stăpânit foarte bine rolul, schimbându-se, cumva, și ea, pe parcurs, și rămânând în umbră la final.

Decorul, dacă putem spune așa, a constat, de fapt, într-o masă lungă, la un capăt al căreia medicul psihiatru își notează observațiile pe un computer, iar la celălalt capăt e culcată, mai bine zis chircită, pacienta, într-un somn chinuit la început, trezită de-a binelea în cele din urmă, pentru a-și debita monologul care, cum spuneam, rareori se intersectează cu acela al partenerei sale. Singurul inconvenient al acestei puneri în scenă a fost faptul că noi, spectatorii, fiind foarte aproape de masă, a trebuit să asistăm, parcă, la un meci de tenis. Dar asta e nimic față de satisfacția pe care ți-o poate da o asemenea reprezentare, ridicată la o înaltă tensiune de la început, ceea ce te ținea cu sufletul la gură ca nu cumva vreuna dintre protagoniste să capoteze. Nu a capotat niciuna, spectacolul a avut ritm, forță și pe tinerele actrițe energia și imaginația le-a ținut până la capăt.

Teatrul Național „Radu Stanca”, Sibiu – Femeia ca un câmp de luptă în războiul din Bosnia de Matei Vișniec. Regia: Anca Bradu. Cu: Veronica Arizancu (Dora), Iulia Maria Popa (Kate). Premiera: 15 aprilie 2010. Data reprezentăției: 2 octombrie 2010.

Viena postimperială în hala Simerom de la Sibiu

Al doilea spectacol al Ancăi Bradu pe care l-am văzut în microstagiunea de la Sibiu a fost cel cu piesa lui Ödön von Horvath, **Don Juan vine din război**. Piesă expresionistă, **Don Juan vine...** este o compoziție din 23 de tablouri care trebuie să contureze personalitatea acestui nou *Don Juan* austriac, nimerit în mijlocul Primului Război Mondial, care se întoarce cu imensa vinovăție că, înainte de război, și-a părăsit logodnica. O caută și nu o mai găsește la vechea adresă și pleacă în continuare în căutarea ei, dar drumul său seamănă cu acela al lui Ulise, căci noul Don Juan se încurcă din nou cu o mulțime de femei, pe care le părăsește cu cinismul specific personajului, este și bogat pe deasupra, astfel încât își poate permite gesturi, extravagante din punctul de vedere al unui capitalist, cum este acela al sponsorizării unei comuniste, urmărite de poliție, la cererea fiicei gazdei sale, înfățișată într-o uniformă mai degrabă nazistă și cu o carte pe care scrie Marx, la fiecare apariție. Când aceasta încearcă să i se dăruiască, după ce el acceptă sponsorizarea, îi spune verde în față că e urâtă și nu-l interesează. Asta după ce trăise un timp cu mama fetei, cea care i-a închiriat o cameră, dar de care se plictisise, ca și de farmecele ei cam ofilite. Spectacolul Ancăi Bradu, care beneficiază de scenografia grandioasă a Floricăi Mălureanu, cândva o legendă a teatrului românesc, se desfășoară într-o hală industrială dezafectată, la Simerom, cum i se spune, după titlul probabil al defunctei întreprinderi industriale socialiste care a fost cândva aici. Spectatorii sunt așezați la măsuțe ca de cafea, scaunele se rotesc, pentru ca să poată fi urmăriți protagoniștii diverselor scene pe diversele – da, ei bine – scene, care sunt plasate pe marginile sălii, înconjurându-i, dar și în mijlocul acesteia. Atmosfera vieneză este bine sugerată, cel puțin după câte știm noi, cei care o cunoaștem mai ales din literatură, film, teatru.

Adrian MATIOC și Simina CONTRAȘ

Foto: Scott Eastman

Ne-am mai învățat așa pe scaune și la spectacolul de la Timișoara al lui Alexandru Hausvater, cu *Povestea de iarnă* de Shakespeare, dar aici lucrurile stau altfel, căci printre mesele de cafea la care sunt așezați spectatorii au fost puse și două podiumuri cu mese și scaune identice, unde se joacă o scenă sau două. Nu pot să spun că nu am simțit distanța între mine și actorii de pe scenă doar pentru motivul că, la un moment dat, câte o pereche sau două au poposit lângă mine și chiar m-au atins cu marginea veșmântului. Oricum, din mulțimea de actori, doi bărbați, Adrian Matic și Florin Coșuleț, acesta din urmă într-un rol episodic, mimând pe muzica din *Don Giovanni*, și restul până la concurența numărului 22 sau 23, femei, cum îi șade bine unui spectacol cu un Don Juan în centru, din această mulțime nu toți s-au individualizat prea bine, rămânându-ne, nouă, spectatorilor, străini.

Dincolo de fabulosul decor care reușește să sugereze atmosfera de sfârșit de imperiu în care se petrece totul, un punct tare al regiei este însăși alegerea pentru rolul titular a lui Adrian Matic, un actor, la prima vedere, deloc potrivit cu această postură, dar care desenează un *Don Juan* special, cinic până la a fi diabolic, în același timp disperat și căutându-și mântuirea în regăsirea fetei pe care o iubise cândva. Dar fata a murit demult și atunci el se duce singur la cimitirul unde e înmormântată pentru a muri pe mormântul ei, precum „câinele soldatului” (scuzați comparația). El ține, de fapt, în spinare toată construcția, altfel laborioasă, a acestui spectacol cu multe personaje greu de dirijat, dar care, până la urmă, recompun atmosfera morbid-senzuală și disperat-materialistă, din Austria anilor de după Primul Mare Război, așa cum o va fi gândit autorul.

Roluri oarecum încheiate au mai avut de jucat Mariana Mișu, pe alocuri, totuși, destul de exterior patetică, Raluca Iani, *fiica cea mare*, comunistă rigidă, dirijată spre un contur schematic, Iulia Popa, *fiica cea mică*, un fel de Lolită, Dana Taloș, în *bunica* fostei logodnice a lui Don Juan, arțăgoasă și autoritară în exces, care devine pentru mare parte din desfășurarea piesei simplu decor, rămânând fixată în colțul ei. Foarte naturală în *țărâna servitoare* la oraș, tână actriță Veronica Arizancu.

Anca Bradu nu s-a încurcat în dirijarea „maselor” și nici în compunerea tablourilor de epocă din cafenelele vieneze, personajele fiind conturate cu atenție și, de multe ori, cu virtuozitate. Construcția e una de amploare, iar amănunțele și eventualele nerealizări de moment se pot pierde, impresia finală fiind aceea de lucru temeinic făcut.

Teatrul Național „Radu Stanca” din Sibiu – *Don Juan vine din război* de Ödön von Horvath. Traducerea: Ana Mureșanu. Regia: Anca Bradu. Scenografia și light design-ul: Florica Mălureanu. Cu: Adrian Matic (*Don Juan*); Mariana Mișu (*Mama*); Dana Taloș (*Bunica*); Raluca Iani (*Fiica cea mare*); Iulia Popa (*Fiica cea mică*); Ema Veșean (*Prima artizană*); Cristina Răgoș (*A doua artizană, Actrița de film*); Serenela Mureșan (*Masca, Stăpâna casei*); Veronica Popescu (*A doua femeie, Dentista*); Rodica Mărgărit (*A doua subretă mai în vârstă, Prima femeie mai în vârstă*); Gerladina Basarab (*Prima subretă mai în vârstă, A doua femeie mai în vârstă*); Dana Maria Lăzărescu (*Văduva, Grasa*); Florin Coșuleț (*Don Giovanni*); Simina Contraș (*A doua fată ușoară, Bruneta, A treia fetiță*); Iulia Maria Popa (*Prietena negustorului de cai*); Cristina Stoleriu (*Doamna administrator*); Gabriela Neagu (*A treia femeie, Sora superioară, Doamna din berna*); Arina Ioana Trif (*Sora*); Veronica Arizancu (*Servitoarea*); Diana Sofia Murăruș (*Prima fată ușoară, Donna Elvira, A doua fetiță*); Oana Bârză (*Chelnerița, A patra fetiță*); Tania Anastasof (*Blonda, Prima fetiță*).